

- 2) Ponadto EBC naruszył art. 127 TFUE. Skarżący podnoszą, że mandat EBC w ramach polityki pieniężnej jest ukierunkowany na stabilność cen. Poprzez wykonanie środków EBC prowadzi politykę fiskalną i działa *ultra-vires*.
- 3) Ponadto zaskarżone decyzje są niezgodne z protokołem (nr 27) w sprawie rynku wewnętrznego i konkurencji⁽²⁾ w związku z art. 51 TWE. Zdaniem skarżących nabycie papierów wartościowych od państw znajdujących się pod względem finansowym w stanie zagrożenia stanowi bezpośrednią interwencję w segment rynku, odznaczając się nadmiarem podaży. Owo nabycie stanowi sztuczne zmniejszenie podaży z odpowiednimi skutkami w zakresie zysków z tych papierów w obiegu gospodarczym, niezgodnymi z zasadami niezakłóconej konkurencji.
- 4) EBC naruszył ponadto art. 130 TFUE w związku z art. 7 statutu ESBC/EBC⁽³⁾, ponieważ prezes EBC poddał się naciskom, by przyjąć zaskarżone decyzje.
- 5) Zakup państwowych papierów wartościowych uzasadniony względami polityki fiskalnej, a nie pieniężnej i niesłużący stabilności cen narusza rynki i nadwyręża zaufanie w niezależną politykę walutową. Zdaniem skarżącej z normatywnego ukształtowania europejskiej Unii Walutowej wynika podmiotowe prawo do żądania zaniechania zachowań oczywiście naruszających stabilność, które są sprzeczne w szczególności z art. 123 i art. 125 TFUE.

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 3603/93 z dnia 13 grudnia 1993 r. określające definicje w celu zastosowania zakazów określonych w art. 104 i 104b ust. 1 traktatu (Dz.U. L 332, s. 1).

(2) Dz.U. 2010, C 83, s. 309.

(3) Protokół (nr 4) w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (Dz.U. 2010, C 83, s. 230).

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2012 r. — Słowenia przeciwko Komisji

(Sprawa T-507/12)

(2013/C 32/30)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Republika Słowenii (przedstawiciele: Klemenc, državna pravobranilka i A. Grum, pomočnica državne pravobranilke)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 października 2012 r. w sprawie środków na rzecz spółki ELAN d.o.o., SA.26379 (C 13/2010) (ex NN 17/2010), o której Komisja powiadomiła Słowenię pismem nr SG-Grefe(2012) D/14375 z dnia 20 września 2012 r. i w której uznała ona między innymi w art. 2, że Słowenia bezprawnie wprowadziła w życie w 2008 r. środek pomocy państwa na rzecz spółki Elan w formie rekapitalizacji w wysokości 10 mln EUR, z naruszeniem art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ze względu na co Słowenia jest zobowiązana odzyskać pomoc od beneficjenta, i

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Pierwszy zarzut: w zaskarżonej decyzji Komisja nieprawidłowo zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE i art. 345 TFUE oraz naruszyła istotne wymogi proceduralne, ponieważ dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych oraz uzasadniła w niewystarczający lub błędny sposób omawianą decyzję w odniesieniu do możliwości przypisania Republice Słowenii środka rekapitalizacji w 2008 r.

Skarżąca uważa Komisja uznała z naruszeniem art. 107 ust. 1 TFUE i art. 345 TFUE, iż możliwe jest przypisanie Republice Słowenii działań wspólników spółki Elan przy okazji jej rekapitalizacji w 2008 r. Komisja uzasadniła swój wniosek tym, że państwo jako właściciel mianuje radę nadzorczą, przez co zdaniem skarżącej dyskryminuje ona dualistyczny system zarządzania przedsiębiorstwami publicznymi.

Uzasadnienie w zaskarżonej decyzji jest niewystarczające — to znaczy nie zawiera odpowiednich i dostatecznych powodów — oraz błędne, ponieważ Komisja argumentuje, iż istnieją poważne poszlaki wskazujące na głębokie zaangażowanie państwa w proces decyzyjny w spółce kapitałowej (Kapitałska družba, KAD) i w spółce doradztwa i zarządzania (Družba za svetovanje in upravljanje, DSU) przy czym jej argumenty opierają się jedynie na niewiarygodnych dowodach o charakterze pogłosek. W zaskarżonej decyzji brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia również w odniesieniu do pozostałych wspólników spółki Elan, co do których Komisja wysuwa jedynie zarzut dotyczący równoległego zachowania. Zdaniem skarżącej wspomniane przez Komisję w zaskarżonej decyzji poszlaki nie stanowią w żadnym razie wskazówek świadczących, zgodnie z orzecznictwem Trybunału i Sądu, o zaangażowaniu organów państwa w przyjęcie środka rekapitalizacji spółki Elan w 2008 r.

- 2) Drugi zarzut: w zaskarżonej decyzji Komisja nieprawidłowo zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE oraz naruszyła istotne wymogi proceduralne, ponieważ dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych oraz niewystarczająco lub błędnie uzasadniła omawianą decyzję w odniesieniu do stwierdzenia, że rekapitalizacja spółki Elan w 2008 r. nie była dopuszczalna świetle zasady prywatnego inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej, ze względu na co przedsiębiorstwo Elan uzyskało selektywną korzyść.

Skarżąca twierdzi, że środek rekapitalizacji spółki Elan został wprowadzony w życie zgodnie z zasadą inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej ponieważ w ramach procesu decyzyjnego dotyczącego środka rekapitalizacji wspólnicy oparli się na ocenie przedsiębiorstwa w odpowiedni sposób uwzględniającej pogorszenie działalności handlowej Elan przez większość sezonu zimowego 2007/2008 a zatem również w pierwszym kwartale 2008 r.. Pogorszenie działalności nie było na tyle drastyczne aby mieć wpływ na wiarygodność oceny wartości przedsiębiorstwa. Wspólnicy podjęli swa decyzję jako długoterminowi akcjonariusze przedsiębiorstwa, które napotkało jedynie tymczasowe problemy i przez długi okres czasu było w stanie nie tylko przetrwać, lecz wielokrotnie osiągać zyski. Komisja nie wyjaśniła w zaskarżonej decyzji zadowalający sposób, dlaczego uwzględniła selektywnie wartość przedsiębiorstwa, przez co działała w sposób arbitralny.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2012 r. — Ted — Invest przeciwko OHIM — Scandia Down (sensi scandia)

(Sprawa T-516/12)

(2013/C 32/31)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ted — Invest EOOD (Plovdiv, Bułgaria) (przedstawiciel: adwokat A. Ivanova)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izby Odwoławczą była również: Scandia Down LLC (Weehawken, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 września 2012 r. w sprawie R 2247/2011-1, ponieważ Izba Odwoławcza, ze względu na unieważnienie prawa do tego znaku towarowego w odniesieniu do towarów z klas 20 i 24;
- ewentualnie, jeśli Sąd nie uwzględni skargi w całości, uwzględnienie skargi i stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej w odniesieniu do towarów z klasy 20.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny znak towarowy „sensi scandia” dla towarów z klas 16, 20 i 24 — wspólnotowy znak towarowy zarejestrowany pod nr. 8596975

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Scandia Down LLC

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: wniosek o unieważnienie prawa do znaku został oparty na podstawach określonych w art. 53 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009 i słownym wspólnotowym znaku towarowym nr 8173312 „SCANDIA HOME” dla towarów i usług z klas 20, 24, 25 i 35

Decyzja Wydziału Unieważnień: unieważnienie prawa do spornego wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 53 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 23 listopada 2012 r. — Alro przeciwko Komisji

(Sprawa T-517/12)

(2013/C 32/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alro SA (Slatina, Rumunia) (przedstawiciele: C. Quigley, QC, O. Bretz, Solicitor i S. Verschuur, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 kwietnia 2012 r. o wszczęciu, na podstawie art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”) i art. 4 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 (!) (zwanego dalej „rozporządzeniem proceduralnym”), formalnej procedury dochodzenia w przedmiocie domniemanej niezgodnej z prawem pomocy państwa przyznanej przez Rumunię — poprzez sprawowaną przez to państwo kontrolę nad spółką Hidroelectrica S.A. (zwaną dalej „Hidroelectricą”) — na rzecz ALRO, w postaci preferencyjnych taryf zakupu energii elektrycznej wynikających z umowy zawartej w 2005 r. wraz z późniejszymi jej zmianami;